

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. Izabela Kozińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Poznaniu Joanny Komolka

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. na rozprawie

sprawy **P. H.**

ur. (...) w P.

syna R. i I. zd. G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 26 kwietnia 2006 roku, sygn. akt **II K 190/06** za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 13 czerwca 2005 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz nawiązkę;

II. Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2008 roku, sygn. akt **III K 23/08**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2009 roku w sprawie IV Ka 478/09 za przestępstwa:

1) z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 1 września 2005 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych,

2) z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od września 2004 roku do sierpnia 2005 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych ,

3) z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w okresie od września 2004 roku do sierpnia 2005 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym powyższe kary jednostkowe połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych, zaś na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 września 2005 roku do dnia 1 grudnia 2005 roku;

III. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 maja 2011 roku, sygn. akt **III K 124/11**, którym połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wskazanymi w punktach I oraz II i wymierzono karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 190/06 Sądu Rejonowego w Gnieźnie od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia 21 grudnia 2007 roku oraz w sprawie III K 23/08 Sądu Rejonowego

Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu od dnia 01 września 2005 roku do dnia 01 grudnia 2005 roku oraz od dnia 14 lutego 2011 roku do dnia 15 marca 2013 roku;

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt **III K 176/14**, za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 22 lutego 2013 roku do 25 lutego 2013 roku, na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 września 2013 roku do dnia 10 marca 2014 roku, orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, nawiązkę na rzecz Poradni (...) w P., przy czym orzeczona kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w okresie od 30 listopada 2015 roku do 30 stycznia 2018 roku;

V. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2017 roku, sygn. akt **III K 192/15**, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 10 września 2014 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 września 2014 roku do dnia 11 września 2014 roku;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) łączy kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie IV (Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt III K 176/14) oraz w punkcie V (Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2017 roku, sygn. akt III K 192/15) i wymierza skazanemu P. H. **karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności** oraz **karę łączną 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 40 (czterdzieści) zł.**
2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt III K 176/14 od dnia 17 września 2013 roku do dnia 10 marca 2014 roku oraz od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 30 stycznia 2018 roku oraz w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt III K 192/15 od dnia 10 września 2014 roku do dnia 11 września 2014 roku, zaś na poczet kary łącznej grzywny wykonaną karę grzywny orzeczoną w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt III K 176/14.
3. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.
4. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczonych wyrokami o sygn. akt II K 190/06, III K 23/08 oraz III K 124/11.
5. Na podstawie art. 627 §1 k.p.k. zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu koszty sądowe w kwocie 50 zł, a na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 13 czerwca 2018r. obrońca skazanego P. H. wniósł o wydanie wyroku łącznego i objęcie wyrokiem łącznym w ramach kary łącznej kar jednostkowych orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8

grudnia 2014r., sygn. akt III K 176/14 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2017r., sygn. akt III K 192/15.

Sąd, działając z urzędu – w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. – ustalił, że P. H. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 26 kwietnia 2006r., sygn. akt II K 190/06 za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 13 czerwca 2005r., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz nawiązkę;

II. Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2008r., sygn. akt III K 23/08, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2009r., sygn. IV Ka 478/09 za przestępstwa:

1) z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 1 września 2005r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł,

2) z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od września 2004r. do sierpnia 2005r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł,

3) z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w okresie od września 2004r. do sierpnia 2005r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym powyższe kary jednostkowe połączone i wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł, zaś na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 września 2005r. do dnia 01grudnia 2005r.;

III. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 maja 2011r., sygn. akt III K 124/11, którym połączone kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wskazanymi w punktach I oraz II i wymierzono karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 190/06 Sądu Rejonowego w Gnieźnie od dnia 21 grudnia 2006r. do dnia 21 grudnia 2007r. oraz w sprawie III K 23/08 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu od dnia 01 września 2005r. do dnia 01 grudnia 2005r. oraz od dnia 14 lutego 2011r. do dnia 15 marca 2013r., kara została wykonana w całości;

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014r., sygn. akt III K 176/14, za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 22 lutego 2013r. do 25 lutego 2013r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 września 2013r. do dnia 10 marca 2014r., orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, nawiązkę na rzecz Poradni (...) w P., następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2018r., sygn. V Kow 5455/17/wz skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbywania kary pozbawienia wolności, kara grzywny została wykonana w całości;

V. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2017r., sygn. akt III K 192/15, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 10 września 2014r., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 września 2014r. do dnia 11 września 2014r.

Skazany P. H., syn R. i I. z domu G., urodził się (...) w P.. Jest rozwiedziony, ma dwoje dzieci z poprzednich związków. Skazany ma wykształcenie zawodowe z wyuczonym zawodem mechanika samochodowego. Do czasu osadzenia skazany utrzymywał kontakt z byłą partnerką i ich dzieckiem, łożył na utrzymanie małoletniej.

Skazany karę pozbawienia wolności odbywał od dnia 30 listopada 2015r. w Areszcie Śledczym w P., a następnie od dnia 16 grudnia 2015r. w Zakładzie Karnym w K., w warunkach izolacji więziennej przebywał do dnia 30 stycznia 2018r. tj. do dnia udzielenia mu warunkowego przedterminowego zwolnienia na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2018 roku. Do odbycia kary skazany stawiał się dobrowolnie.

W opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w K. z dnia 14 czerwca 2017r. zachowanie skazanego podczas odbywania kary pozbawienia wolności było poprawne, choć w przeszłości budziło zastrzeżenia. Skazany czterokrotnie był karany dyscyplinarnie za wchodzenie w nielegalne kontakty, niewłaściwe zachowanie w miejscu pracy oraz aranżowanie oraz branie udziału w walkach zapaśniczych w celi mieszkalnej (ostatni raz w 2016r.). Jednocześnie był wielokrotnie nagradzany regulaminowo, głównie za prawidłowo wykonywane obowiązki pracownicze. Do funkcjonariuszy i przełożonych odnosił się właściwie, zgodnie układał życie ze współosadzonymi, nie identyfikował się z podkulturą przestępczą, nie podejmował zachowań agresywnych, autoagresywnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Karę pozbawienia wolności odbywał w systemie programowanego oddziaływania. Realizację przez osadzonego zadań programu oceniono pozytywnie. Skazany był w przeszłości zatrudniony nieodpłatnie na terenie jednostki przy obsłudze maszyn pralniczych - z zatrudnienia został wycofany z uwagi na niewłaściwe funkcjonowanie w miejscu pracy. Zabiegał o ponowne przyjęcie do zatrudnienia. Został przyjęty do pracy jako porządkowy oddziału, w późniejszym czasie został zatrudniony w warsztatach jednostki jako stolarz. Skazany utrzymywał kontakt korespondencyjny oraz korzystał z widzeń na terenie jednostki penitencjarnej z żoną, dziećmi i znajomymi. Z systemu przepustkowego nie korzystał z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczno-społeczną, brał jednak systematyczny udział w zajęciach sportowych organizowanych poza obrębem jednostki w trybie art. 91 pkt 4 k.k.w. Skazany czas wolny spędzał w sali mieszkalnej czytając dostępną prasę, oglądając telewizję oraz wykonując ćwiczenia fizyczne. W stosunku do popełnionych przestępstw miał stosunek krytyczny. W dniu 11.04.2017r. komisja penitencjarna Zakładu Karnego w K. wydała negatywną opinię w sprawie warunkowego zwolnienia skazanego z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczno-społeczną. Czynniki negatywnie wpływającymi na powyższą decyzję były min.: uprzednia wielokrotna karalność, charakter popełnionego przez skazanego czynu oraz toczące się sprawy karne. Postanowieniem z dnia 01 sierpnia 2017r. Sąd Okręgowy w Poznaniu odmówił skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08 grudnia 2014r., sygn. III K 176/14.

Od września 2017r. P. H. zaczął korzystać z systemu przepustkowego. Z wydanej na potrzeby postępowania w sprawie o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary, opinii środowiskowej z dnia 5 grudnia 2017r., wynika, że P. H. w środowisku lokalnym cieszył się dobrą opinią, nie stwierdzono u niego skłonności do nadużywania alkoholu lub innych środków odurzających. W trakcie korzystania przez skazanego z przepustek nie stwierdzono wobec niego interwencji Policji. W opinii dzielnicowego udzielenie zezwolenia na przerwę w odbywaniu kary mogło mieć pozytywny wpływ na przyszłe zachowanie skazanego.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2018r., sygn. V Kow 5455/17/wz P. H. został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08 grudnia 2014r., sygn. III K 176/14, wyznaczono dwuletni okres próby, w okresie próby skazany został oddany pod dozór kuratora sądowego, nadto na skazanego nałożono obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby, podjęcia pracy zarobkowej w terminie 30 dni od daty zwolnienia i jej wykonywania, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, powstrzymywania się od przebywania w środowiskach przestępczych, przestrzegania porządku prawnego i zasad współżycia społecznego.

Z opinii i sprawozdań o skazanym, sporządzonych na potrzeby prowadzonego przez kuratora sądowego dozoru w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem wynika, że P. H. od kwietnia 2018r. wyjeżdża do Niemiec w celach zarobkowych, utrzymuje się z pracy zarobkowej polegającej na remontowaniu mieszkań. Przebywając w Polsce

proceedzi wspólne gospodarstwo z rodzicami. Skazany wspiera finansowo byłą żonę, łoży na utrzymanie córki N. H., ma na utrzymaniu pełnoletnią córkę P. B., która jest dzieckiem z drugiego związku, wobec córek ma zobowiązania alimentacyjne, które stara się wypełniać terminowo. Skazany posiada zobowiązania finansowe tj. zadłużenie w ZUS w wysokości ok. 14.000 zł, w Urzędzie Skarbowym, zadłużenie alimentacyjne oraz niespłacony kredyt w kwocie 40.000 zł. Skazany koncentruje się obecnie na pracy zawodowej i realizacji obowiązków wobec rodziny. Czas wolny spędza z byłą żoną i córkami. Dąży do osiągnięcia stabilizacji zawodowej i finansowej. Skazany deklaruje przestrzeganie porządku prawnego oraz brak kontaktów z osobami karanymi, ponadto wyraża krytycyzm z powodu popełnionych przestępstw, jest pozytywnie nastawiony do prowadzonego dozoru oraz kuratora, utrzymuje stały kontakt z kuratorem informując go o przebiegu okresu próby. Również rodzice skazanego nie zgłaszają żadnych uwag, co do zachowania syna.

W opinii kuratora sprawującego dozór, P. H. w prawidłowy sposób wykorzystuje okres warunkowego zwolnienia, jest aktywny zawodowo, ma stałe źródło dochodu, praca za granicą jest dla niego cennym doświadczeniem. Jednocześnie skazany pozostaje w stałym kontakcie z rodzicami i byłą żoną, w miarę możliwości poświęca czas dzieciom. Kurator wskazał, że P. H. krytycznie wypowiada się na temat swojej przeszłości, posiada wysoki stopień motywacji do niepopadania w konflikt z prawem, zamierza wykorzystać daną mu szansę. Kurator prognozę kryminologiczną w stosunku do P. H. określił jako pozytywną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: sygn. akt III K 192/15 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 kwietnia 2017 roku, k. 46-49; sygn. akt XVII Ka 1450/17 Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2018 roku, k. 50-51 oraz akta Sądu Okręgowego III K 192/15, III Kow 5455/17, III K 176/14, V D 112/18
- dane dotyczące odbycia i obliczenia oraz informacje dot. zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności kar k. 21-30,
- dane osobopoznawcze, dane o karalności, wywiad środowiskowy, zawarte w aktach głównych i wykonawczych sprawy o sygn. akt III K 176/14 Sądu Okręgowego w Poznaniu;
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego k. 44-45;
- opinie o skazanym oraz opinie z dozoru kuratorskiego k. 41 i 56-61.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy

zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345). Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mogłyby mieć zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego P. H., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt III K 192/15 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. w dniu 10 kwietnia 2017r., a uprawomocnił się z dniem 08 maja 2018r. Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważać stosowanie przepisów art. 85 i następane k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w brzmieniu starym tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie P. H.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (vide: OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

Pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec P. H. był wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 26.04.2006 r., sygn. II K 190/06 (opisany w pkt I), kolejnym wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22.12.2008r., sygn. III K 23/08 (opisany w pkt II), przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone powyższymi wyrokami połączone zostały w wyroku łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31.05.2011r., sygn. akt III K 124/11 (opisany w pkt III). Kolejno czyny osądzone wyrokiem Sądu

Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.12.2014 r., sygn. III K 176/14 (opisany w pkt IV) zostały popełnione w okresie od 22-25 lutego 2013r., a czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10.04.2017r., sygn. III K 192/15 (opisany w pkt V) popełniony został w dniu 10 września 2014r., a więc każdorazowo już po wydaniu wyroku w sprawie II K 190/06. Brak jest, zatem materialnoprawnych przesłanek do objęcia powyższych skazań wyrokiem łącznym.

Kolejnym zatem „pierwszym” wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego jest wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.12.2014 r., sygn. III K 176/14 (opisany w pkt IV). Czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10.04.2017 r., sygn. III K 192/15 (opisany w pkt V) popełniony został 10 września 2014 r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. III K 176/14.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań na kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawie sygn. III K 176/14 (opisany w pkt IV) i w sprawie sygn. III K 192/15 (opisany wyżej w pkt V).

Rozważyć też należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego P. H. na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) wobec skazanego P. H. wykonaniu podlega kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10.04.2017r., sygn. III K 192/15, a pozostałe kary tj. kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31.05.2011r., sygn. akt III K 124/11 oraz kara pozbawienia wolności i grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.12.2014r., sygn. III K 176/14 zostały w całości wykonane, nie ma możliwości połączenia ich w ramach wyroku łącznego.

W tym miejscu wskazać należy dodatkowo, że Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14.09.2017r., I KZP 6/17, zgodnie z którym z chwilą warunkowego zwolnienia karę pozbawienia wolności należy uznać za odbytą, o ile w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od jej zakończenia warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane. Zatem, karę 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08 grudnia 2014r., sygn. III K 176/14, z uwagi na fakt warunkowego przedterminowego zwolnienia i nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia do chwili orzekania, należało uznać za wykonaną z dniem 30 stycznia 2018r. tj. z dniem wydania postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2018r., sygn. V Kow 5455/17/wz o warunkowym przedterminowym zwolnieniu.

Reasumując, po analizie dotychczasowych skazań P. H., przede wszystkim pod kątem dat wydanych wyroków oraz dat popełnienia przypisanych skazanemu tymi wyrokami czynów oraz etapu wykonania kar, Sąd doszedł do wniosku, że in concreto dla skazanego P. H. możliwym jest wydanie wyroku łącznego jedynie na gruncie przepisów w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r., a co za tym idzie te przepisy mają zastosowanie jako względniejsze dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. Przepisy w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. pozwalają, bowiem na łączenie także kar już odbytych w całości, przez co możliwe jest połączenie w ramach wyroku łącznego wykonanych i niewykonanych kar pozbawienia wolności i grzywny.

Zatem, na podstawie na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 i 2 k.k.– w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) Sąd połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone

wyrokami opisanymi wyżej w punkcie IV (sygn. III K 176/14) i w punkcie V (sygn. III K 192/15) i wymierzył skazanemu P. H. karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 40 (czterdzieści) zł, pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. odrębnemu wykonaniu wyroki podlegające połączeniu w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym.

Konsekwentnie, na podstawie art. 572 k.p.k., z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego, Sąd w punkcie 4 wyroku łącznego umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczonych wyrokami w sprawie sygn. akt II K 190/06, III K 23/08 oraz III K 124/11.

W tym miejscu należy odnieść się do stanowiska Prokuratora, który na rozprawie w dniu 12 września 2018r. wniósł o nieuwzględnienie wniosku obrońcy o wydanie wyroku łącznego powołując na poparcie swojego stanowiska wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2016r., sygn. III KK 126/16. Teza przywołanego orzeczenia stanowi „w przypadku gdy wszystkie kary podlegające łączeniu zostały orzeczone prawomocnie przed 1 lipca 2015r., podstawą orzekania w wyroku łącznym kary łącznej - zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) - był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., choćby nawet nowe przepisy mogły prowadzić do korzystniejszego dla sprawcy rozstrzygnięcia”. Podkreślenia wymaga fakt, iż powyższe orzeczenie nie odnosi się w żaden sposób do stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, albowiem wyrok wydany wobec P. H. w sprawie sygn. III K 192/15 zapadł w dniu 10 kwietnia 2017r., a więc już po wejściu w życie „nowych przepisów” tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r. Tym samym w przedmiotowej sprawie należało rozważyć zastosowanie zarówno przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r. Jednocześnie należy wskazać, że przywołane przez Prokuratora orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2016r., sygn. III KK 126/16 pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem wyrażonym przez Prokuratora na rozprawie, gdzie wskazał, że ocena wystąpienia przesłanek do orzeczenia kary łącznej winna być rozpatrywana wyłącznie na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 01 lipca 2015r. W istocie, zatem przywołane orzeczenie, które dotyczy wymierzenia kary łącznej w warunkach przepisów obowiązujących przed 01 lipca 2015r., nie odnosi się do stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie i nie może wzmacniać zaprezentowanej przez Prokuratora argumentacji.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, że kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszyły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady

absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami wskazać należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw (przestępstwa opisane w ustawie z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwo przeciwko mieniu) nie jest tożsamy. Ponadto, pomiędzy osądzonymi czynami w sprawach podlegających łączeniu, nie zachodziła znaczna bliskość czasowa, gdyż zostały popełnione w okresie od dnia 22 do 25 lutego 2013r. i w dniu 2014r. Brak zbieżności czasowej oraz łączności przedmiotowej przemawiał, zatem przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji.

W realiach niniejszej sprawy Sąd postanowił jednakże zastosować odmienną zasadę przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności oraz przy wymiarze kary łącznej grzywny.

Sąd uznał bowiem, że w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne okoliczności pozwalające na zastosowanie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady absorpcji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności, jaką Sąd orzekł wobec skazanego P. H. w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 3 lat pozbawienia wolności do 4 lat, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar, czyli kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie sygn. III K 176/14 do sumy łączonych kar).

P. H. od stycznia 2018r. przebywa na wolności w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem z odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014r., w sprawie o sygn. akt III K 176/14 i jest objęty dozorem kuratora. Analiza linii życiowej skazanego, jego sposób funkcjonowania w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, a następnie w warunkach wolnościowych, zdaniem Sądu wskazuje na zaawansowany stopień resocjalizacji skazanego. P. H. w warunkach zakładu karnego funkcjonował początkowo jedynie poprawnie, był kilkukrotnie karany dyscyplinarnie, jednakże był również wielokrotnie nagradzany, karę odbywał w systemie programowego oddziaływania, realizował zadania z tym związane, a jego zachowanie ulegało stopniowej poprawie, skutkiem czego była możliwość uczestniczenia w systemie przepustkowym, a finalnie decyzja o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia kary pozbawienia wolności w sprawie III K 176/14. Od chwili warunkowego przedterminowego zwolnienia P. H. realizuje wszystkie obowiązki związane z okresem próby, pracuje, łoży na utrzymanie córek, utrzymuje pozytywne relacje z byłą żoną, jest obecny w życiu rodziny, w miarę możliwości stara się wywiązywać ze zobowiązań finansowych, w tym alimentacyjnych. Co więcej skazany deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, a kurator wskazuje na wysoki stopień motywacji skazanego do przestrzegania porządku prawnego i realizacji obowiązków wynikających z okresu próby. Powyższe okoliczności wskazują zdaniem Sądu na to, że P. H. faktycznie zrozumiał naganność swojego wcześniejszego zachowania, zweryfikował swoją postawę życiową i podejmuje wszelkie starania by prowadzić przykładowe życie. Orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wyższym niż wynikający z zasady absorpcji skutkowałoby koniecznością powrotu skazanego do izolacji penitencjarnej, która wiązałaby się dla niego z ograniczeniem, czy wręcz zerwaniem kontaktu z dziećmi i byłą żoną, utratą pracy, niemożnością realizacji obowiązku alimentacyjnego. W konsekwencji doprowadziłoby do sytuacji, w której skazany po odbyciu kary pozbawienia wolności musiałby zaczynać wszystko od początku, w szczególności odbudowywać relacje rodzinne i poszukiwać pracy. Powyższe pozostawałoby w całkowitej sprzeczności z celami kary, która ma stanowić nie tylko sprawiedliwy odwet za popełnione przestępstwo, lecz również spełniać funkcję resocjalizacyjną i w pozytywny sposób oddziaływać na postawę skazanego, wdrażając go do poszanowania prawa i przykładowego życia. Tym samym, zdaniem Sądu w stosunku do P. H. szczególny nacisk należało położyć na prewencję indywidualną. Obdarzenie skazanego zaufaniem i umożliwienie mu kontynuowania podjętych działań zmierzających do zmiany dotychczasowego sposobu życia, zdaniem Sądu odniesie lepszy skutek niż ponowna izolacja penitencjarna, która przekreślił wszystkie wysiłki, jakie P. H. podjął po opuszczeniu zakładu karnego

i z pewnością nie wdroży go skuteczniej do życia zgodnego z prawem, a wręcz przeciwnie może wpłynąć negatywnie na jego postawę.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności – zasady absorpcji i w konsekwencji wymierzył skazanemu P. H. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Mając jednakże na uwadze wymogi oddziaływania społecznego oraz potrzebę wymierzenia dolegliwości skazanemu w związku z popełnionymi przestępstwami, Sąd wymierzając karę łączną grzywny, kierował się zasadą częściowej kumulacji i tym samym wymierzył skazanemu karę 140 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł. Orzekając karę łączną w takim wymiarze Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej grzywny, a w szczególności fakt, że skazany w przeszłości był już kilkukrotnie karany, a także opisane wyżej związki przedmiotowe, czasowe i miejscowe, które przemawiały za odstępniem od zasady pełnej absorpcji. Sąd uznał, że zastosowanie zasady częściowej kumulacji w przypadku orzeczenia kary łącznej grzywny jest konieczne, albowiem będzie stanowiło realną dolegliwość dla skazanego w związku z popełnionymi przestępstwami i spowoduje, że nie będzie miał on poczucia bezkarności. Kara grzywny, będąca karą o charakterze finansowym spowoduje, że P. H. będzie musiał podjąć dodatkowy wysiłek celem realizacji orzeczenia sądowego, co przy silnej motywacji do zmiany sposobu życia i postępującego procesu resocjalizacji w pozytywny sposób wpłynie na jego postawę i umocni w dążeniu do przestrzegania porządku prawnego.

W ocenie Sądu orzeczona kara łączna grzywny i związana z nią dolegliwość osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowoduje motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Reasumując, zdaniem Sądu odmienny sposób ukształtowania kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w przypadku skazanego P. H. nie sprzeciwiał się dyrektywom wymiaru kary łącznej, a kary łączne w orzeczonym wymiarze spełnią swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014r., sygn. akt III K 176/14 od dnia 17 września 2013r. do dnia 10 marca 2014r. oraz od dnia 30 listopada 2015r. do dnia 30 stycznia 2018r. oraz w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt III K 192/15 od dnia 10 września 2014r. do dnia 11 września 2014r., zaś na poczet kary łącznej grzywny wykonaną karę grzywny orzeczoną w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2014r., sygn. akt III K 176/14.

Nadto, na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od skazanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu koszty sądowe w kwocie 50 zł (30 zł – karta karna, 20 zł – ryczałt za doręczenia), a na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prokuratorowi.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 01.10.2018r.

SSO Izabela Dehmel